

Юрій АНДРУХОВИЧ

Jurij ANDRUCHOVYČ

ЄХИДНА

Повертаємся, всіявши зойком оази;
Кров на піхвах, засмага східна.
Та зачинене місто, мов острів прокази,
Або клітка, в якій єхидна.

Поки нас не було, поки нас у пустині
Прошивала сурма побідна,
На стовпах і криницях, мов сіль на хустині,
Проступило тавро: єхидна.

Ми згубили себе в агорянськiм поході,
Перемога цілком невидна.
І до рідних дверей нам достукатись годі,
І вітчизна немов єхидна.

Рідні панни зів'яли по вежах і клітках,
Пізня ласка така фригідна.
В зимних венах померло дзвінке повноліття,
А в очах ожила єхидна.

Що я можу? Хрипуча сурма наді мною.
Я півсвіту пройшов приблизно.
Можу босим піти за твоєю труною,
Рідна панно, стара вітчизно.

З циклу «Середньовічний звіринець»

(Збірка «Екзотичні птахи і рослини», 1991)

ECHIDNA

Ritorniamo, di gemiti le oasi seminando,
Guaine insanguinate, dal sole d'Oriente abbruciati.
Ma è chiusa la città, come un'isola lebbrosa,
O una gabbia con l'Echidna.

Mentre lontani nel deserto eravamo,
E ci trafiggeva vittoriosa la tromba,
Sulle colonne e sui pozzi, come sale sul fazzoletto,
Il marchio trapelò: Echidna.

Perdemmo noi stessi nella guerra d'Arabia,
La vittoria proprio non si vede.
E bussiamo alla porta natia, ma è vano,
E la patria è come l'Echidna.

Nelle torri e nelle stanze appassiron le nostre fanciulle,
Così frigida la carezza tardiva.
Morta nelle fredde vene degli anni la sonora pienezza,
Negli occhi rinacque l'Echidna.

Che posso? In alto risuona rauca la tromba.
Mezzo mondo, poco manca, ho percorso.
Dietro alla tua bara a piedi nudi posso andare,
Fanciulla mia, vecchia patria mia.

Dal ciclo "Il bestiario medievale"

(Raccolta "Uccelli e animali esotici", 1991)

ОПІВНІЧНИЙ ПОЛІТ З ВИСОКОГО ЗАМКУ

авжеж не райський сад не світять помаранчі
загублено стежки і втрачено сліди
а все що є у нас ліхтарик на підзамчі
і треба нам туди

збігати у п'ятьму яка непевна втіха
чи виросте вогонь
коли позолотить найменша іскра тиха
розсипаний пісок розрив поміж долонь

і тісно між дерев і темно в сьому граді
і тягнуться до нас обуджені гілки
та кризь нічне зело що пнеться на заваді
злітаємо з гори злітаємо таки

і жодної зорі лиш доторки тернові
і де ще той ліхтар чи світиться йому
подряпини легкі падіння варте крові
і навіть без надій
і навіть у п'ятьму

бо хто на світі ми
за сімома шляхами
шукаємо любов як золото в ріці
закрито всі доми
спідниця з реп'яхами
і скалка
на щоці

(Зі збірки «Середмістя», 1989)

VOLO DI MEZZANOTTE DAL CASTELLO ALTO

non è certo il paradiso non splendono arance
smarriti i sentieri e perdute le tracce
e soltanto ci rimane un lampione a Borgobasso
ed è lì che dobbiamo andare

di corsa scendere nel buio gioia dubbiosa
chissà se il fuoco spunterà
quando minuscola la scintilla silenziosa indorerà
la sabbia sparsa le mani che si staccano

e fitti sono gli alberi e fa buio in questa città
e si tendono verso di noi i rami risvegliati
e pur frenati dal notturno verde che s'inerpica
voliamo giù dal monte voliamo tuttavia

non una stella solo il prugnolo che ci sfiora
e dov'è mai questo lampione ce l'avrà un po' di luce
leggere sgraffiature caduta degna del sangue
e pur senza speranze
e pur nella tenebra

poiché chi siamo al mondo noi
oltre le sette strade
l'amore cerchiamo come l'oro nel fiume
chiuse son tutte le case
sulla gonna cardi secchi
e una scheggia
sulla guancia

(Dalla raccolta "Centrocittà", 1989)

ПРОМОВЛЯННЯ САМОТНІЙ

... і хоча все золото світу не варте твого
мізинця
і тільки для тебе жовто горять сьогодні
сади
губи твої холодні наче прозорі вінця
яких ніхто не торкався прагнучи світла й
води

губи твої неспиті а все ж таємниця квітки
сповита в них і забута допоки живеш сама
вона проросте крізь тебе ніби крізь чашу
звідки
солодко й тлінно пахне цвітом і тілом
п'їтьма

несеш отак мов клейноди а може клеймо
дівоцтво
ось його зимне плесо між двох берегів як
між пут
поки з лози постанеш уже не вином а
оцтом
скільки ключів назавше квітку в тобі
відімкнуть

і так прочуваєш того хто з милості чи з
наруги
злетить на тебе й розтане в чадні долини
безсонь
ввійде в твою кров і шкіру тебе народивши
вдруге
і лишить губам болючий незнаний новий
вогонь

(Зі збірки «Середмістя», 1989)

APPELLO ALLA SOLITARIA

... e anche se tutto l'oro del mondo non vale il tuo
mignolo
e per te sola gialli ardono oggi
i giardini
le labbra tue son fredde come un orlo trasparente
nessuno le ha sfiorate bramando luce
e acqua

le labbra tue non bevute eppur del fiore il mistero
è in esse celato e obliato finché tu vivi da sola
e ti traverserà germinando come una coppa dalla
quale
dolce e putrescente l'oscurità odora di fiore e di
corpo

ecco come insegna o come marchio la tua verginità
tu porti
ecco il suo freddo specchio fra due rive come due
catene
finché piuttosto aceto che vino la tua vite
produrrà
quante chiavi per sempre il fiore in te
dischiuderanno

ed ecco presentirai colui che con amore o con
violenza
sopra di te s'involerà e svanirà nelle fetidi valli delle
insonnie
ti entrerà nel sangue e nella pelle e una nuova
nascita ti darà
e sulle tue labbra un fuoco doloroso sconosciuto
nuovo lascerà

(Dalla raccolta "Centrocittà", 1989)

Traduzione di Mariana Prokopovych

¹ Fonte: *Visimdesiatnyky: antolohija novoji ukrajinskoji poeziji*, a cura di Ihor Rymaruk, Edmonton, 1990.